

Vendulka cítila, jak jí tuhnou lýtka, a vzdychla si. Míla tu samozřejmě není. A šla sem kvůli němu. Ostatní kluci se mu nemohou rovnat. Taky Vendulku mrzelo, že se dívá zrovna na fotbal. V žádném klasikovi nebyla o fotbale ani zmínka. Fotbal není šik. Ale Vendulka nemá na vybranou. Bylo by sice lepší sedět u tety a číst si jakéhosi Emila Zolu, ale u tety by se zase těžko mohl objevit Míla. Vendulka se podívala přes zablácené hřiště k trati. Na náspu ležel sníh.

Můj strýc Chrobák je zatím poměrně neúspěšný vynálezce. Říkám zatím, protože v blízké budoucnosti se to nepochybně změní, neboť strýc už nevlastní televizi. Ona mu vybouchla, když po ní jedna zaujatá osoba mrštila granát. Asi se divíte, jak to spolu souvisí, ale hned vám to vysvětlím.

Tak učiníte i vy, kdo držíte tuto knihu hebkou rukou, vy, kdo zapadnete do měkkého křesla a řeknete si: „Tohle mě snad pobaví.“ A když dočtete o skrytých útrapách otce Goriota, pustíte se s chutí do oběda a připíšete svou necitelnost na účet autora, obviňující ho, že nadsazuje a vytýkájíce mu, že si vymýšlí. Nuže vězte: Toto drama není ani smyšlenkou, ani románem.

Na pláži se člověk nikdy nenudí. Našel jsem si tu spoustu kamarádů. Je tady Pankrác, Servác a Bonifác ... Servác – to vám je číslo! A ještě Ignác, Horác a taky Pafnuc – ale ten tu není na prázdninách, jelikož je odsud a bydlí tady pořád. A my všichni si spolu hrajeme a taky se hádáme a potom spolu nemluvíme, no zkrátka, je tu fakt zábava.

Babičko, já někdy spím s votevřenejma očima. To je, jako když spíš, ale ještě vidíš, jenom je všechno takový jako fialový a trochu rozmazaný, jako když jedeš v autě a díváš se vokýnkem. Někdy si jako říkám – spi, spi- a pak jako spím. Ale to není to pravý spaní. Ani to správný spaní s votevřenejma vočima. To je jenom naschvál a dělám to, když na mě kluci pokřikují.